

LOKAKUUN 2022 INSPIS-TEKSTIT

VARISEVAT LEHDET

Kun eilen kuljin puistoon päin,
kaipuun syömmeen syksy toi mulle.
Päivän ei hetket niin pitkiä lie -
syys miksi saapuu ennen aikojaan?

Punaiset lehdet vaahterasta maahan leijaa,
jo lentää muuttolinnut etelään päin -
pois onko päiväyt, syksykö soittelee?
Niin kuin puu lehdetön ota minut sinun uniin.

Kaipuun syömmeen syksy toi mulle:
sada sada aina vain, muistan rakkaimpain!
Syysillan tuuli mi lehdossa huokaa..
metsään on tullut jo syys ... 🎵

Jouko Paija

SILLOIN

lehdet värjäisivät aamun verenpunalla

yli yön
oli ulvova tuuli riipinyt puita alastomiksi
oli riepottellut lehtiä pitkin pihaa
oli puhaltanut sadepilvet edeltään
ja
poistunut kuin voittaja

hylätyt tuolit
pöytä tyhjillään
painona talven rauha

Juha Mattila

TUULI KÄY

Kun loppu ei ole kauniita sanoja
käännetään tuolit
mennään pois -
toisiin suuntiin, kuitenkin
Gracias – tutto i resto .

Liisa Lousa

(tutto i resto = loppu, lopussa)

puuni pudotti keltaisen värin
peitti lehtimattona nurmen

tuuli taiteili vaahteranlehdistä
kukka-asetelman pihapöydälleni

tiedän syksyn jo tulleen

PHKokkonen

HYLÄTYT TUOLIT

Hylätyt tuolit
kertovat siitä
että joku
niissä on
istunut.
Emme voi tietää
niiden tarinaa.
Kun taas haravoimattomat
lehdet
ihmisen laiskuudesta.
Olisiko siinä syy siihen
että ne ovat
niin kauniita.
Ihminen ajattelee
vain itseään
kun sekoittuu ruskaan
ja katoaa lopulta
lehti sateeseen.
Kaatosade tulee
ja pyyhkii kaiken.
Pois.

Päivikki Puonti

vuosikymmenet yhdessä elimme näin,
kuljit aina sä vierelläin.
Yhdessä haalimme kauniit nuo muistot,
tutkimme kaikki nuo haaveiden puistot.

Vielä olisin halunnut kanssasi jatkaa,
kulkea ihanaa yhteistä matkaa.
vaan kohtalo ei sallinut tuota,
jo syksyn tullen sä poistuit mun luota.

pihan jokainen lehti on muistoni meistä,
ne väreillään lohtua antaa.

ja tiedän ett' uusi syksy kun koittaa,
väriloisto sut mieleeni kantaa.

Ahti Rikkilä

Mä luo sun kurotan taas yli pöydän,
jos saisin halin suuren, taikka pusun.
En soisi hetken vanhenevan, löydän
nyt voiman vapisevan jalan nousun.

Sä luo mun saavut, kumoon jo kellahdat
luo tason, tukijalan, etsit turvaa
sen pöydän ja pinnalleen siis rojahdat.
Ei tässä kai voi seurustella salaa ?

Kun kasvos nään mä kovin riemuisat ja
hymysi kaappaa mun mieleni liikkeet,
jo etsin turvaa, piiloo puskan takaa,
mut lehdet vähät tuskin peittää katseet.

Tuo nojas lähelle mun piiloo, puskaa,
ja halaa mua, jo helpota mun tuskaa.

Hannu Reipas

Lähteneet
ovat
kaikki.
Aamu sateen jälkeen.
Keltaiset lehdet
peittävät pöydän ja tuolit.
Unohtuneet ovat unelmat

Eeva-Liisa Haverinen

Suurkiitos kaikille syksystä runoilaille!